कक्षा
11

काव्यशास्त्रालोकः

(प्रथमो भागः)

कनिष्ठोपाध्यायः

कक्षा 11

काव्यशास्त्रालोकः (प्रथमो भागः)

काव्यशास्त्रालोकः (प्रथमो भागः)

कनिष्ठोपाध्यायः

कक्षा–11

माध्यमिक-शिक्षा-बोर्ड, राजस्थानम्, अजमेरम्

पाठ्य–पुस्तक–निर्माण–समितिः

पुस्तकम् – काव्यशास्त्रालोकः (प्रथमो भागः)
कनिष्ठोपाध्याय-कक्षायै स्वीकृतं पाठ्यपुस्तकम्

संयोजकः – **डॉ. सत्यनारायण शर्मा, प्रोफेसर, भाषाविज्ञानम्**
राजकीय-महाराज-आचार्य-संस्कृतमहाविद्यालयः, जयपुरम्

लेखकगणः –

1. रामानुजपाण्डेयः, प्राध्यापकः, साहित्यशास्त्रम्
   प्रभारी, प्रशिक्षण-प्रकोष्ठः
   निदेशालयः, संस्कृत-शिक्षा, राजस्थानम्, जयपुरम्

2. डॉ. चन्द्रप्रकाश शर्मा, प्राचार्यः
   राजकीय-महाराज-वरिष्ठोपाध्याय-संस्कृत-विद्यालयः, जयपुरम्

प्रस्तावना

''संस्कृतभाषा'' न केवलं सर्वासां भाषाणां जननी अस्ति, अपि तु जननी इव सर्वेषां जनानां कृते संस्कारान् प्रदाय पालनं पोषणञ्चापि करोति । वस्तुतः इयमेव तादृशी भाषा अस्ति या मानवानां कृते षोडशसंस्काराणां माध्यमेन सर्वविधगुणान् प्रदाय संस्कृतिमपि शिक्षयति । इयं संस्कृतभाषा न केवलं देवानां भाषा आसीत् अस्ति च, अपि तु सामान्यजनानां भाषा अपि आसीत् अस्ति च । वैदिकसंस्कृतेन सह लौकिकसंस्कृतस्य अपि विशालसंस्कृतवाङ्मयम् इदानीमपि संसारस्य अन्यभाषाणाम् अपेक्षया विशालमस्ति । यद्यपि भारतदेशे आक्रमणकारिणाम् आक्रमणेन संस्कृतसाहित्यस्य विशालः ग्रन्थराशिः नष्टः सञ्जातः, तथापि अवशिष्टग्रन्थानां विषये कविः रामधारी सिंहदिनकरः वदति यत् संस्कृतग्रन्थानाम् यद्यपि ६०प्रतिशतं भागः आक्रमणकारिभिः नाशितः तथापि अवशिष्टभागः अपि अन्यभाषाभण्डारम् अतिशेते ।

न केवलं सङ्ख्यादृष्ट्या ज्ञानदृष्ट्या च, अपि तु सङ्गणकादियन्त्रेषु एतस्याः भाषायाः उपयोगितादृष्ट्या तु इत्थं प्रतीयते यत् वैज्ञानिकरीत्या प्रारम्भत एव एतस्याः भाषायाः सृजनं कृतमस्ति । एतदपि आश्चर्यजनकमेव प्रतीयते यत् अस्यां भाषायां यावन्तोऽपि ग्रन्थाः सन्ति, तावन्तोऽपि कवयः, महाकवयः, लेखकाः विद्वांसश्च सन्ति । न केवलं संयोगोऽयमपि तु ईश्वरीययोजनानुसारमेव सर्वं सञ्जातमिति अनुभूयते ।

संस्कृतं न केवलं वाङ्मयस्य अपि तु सामान्यजनानामपि प्रारम्भत एव व्यावहारिकी भाषाऽऽसीत् इत्यस्मात् कारणादेव ''साहित्यं समाजस्य दर्पणः'' इति उच्यते । अर्थात् समाजस्य सर्वविधकार्याणां प्रतिबिम्बवत् दिग्दर्शनं साहित्यरूपिदर्पणे एव जायते । अर्थात् यदा संस्कृतभाषायां ग्रन्थानां रचना भवति स्म तदा सम्पूर्णसमाजस्य व्यवहार-भाषाऽपि संस्कृतमेव आसीत् । वर्त्तमानेऽपि संस्कृतस्य व्यावहारिकरूपं सार्वत्रिकरूपेण दृश्यमानमस्ति । न केवलं व्यावहारिकभाषारूपेण अपि तु मातृभाषारूपेणापि संस्कृतभाषायाः पुनर्नवप्रतिष्ठा जायमाना अस्ति । ''नासा'' इति अन्तरिक्ष-अनुसंधानकेन्द्रेणापि संस्कृतभाषां प्रति स्वीय-विचाराः प्रकटिताः यत् संस्कृतमेव भविष्यत्काले वैज्ञानिकानां विज्ञानभाषा भविता ।

मीमांसाशब्दैः अस्माभिः सर्वैः संस्कृतस्य अध्ययनमध्यापनञ्च विधाय भविष्यकालार्थं पूर्वसिद्धतां कृत्वा सज्जितैः भवितव्यम् । संस्कृतेनैव संस्कृतेः संरक्षणं संस्काराणाञ्च प्रबलतया जागरणं कर्त्तुं शक्यते ।

उद्देशकथनम्

''साहित्यशास्त्रम्'' इत्यस्य ''काव्यशास्त्रालोकः'' इति नाम्ना प्रस्तूयमानेऽस्मिन् पाठ्यपुस्तके कनिष्ठ-उपाध्यायकक्षायाः विद्यार्थिनां कृते काव्यविधात्मकं ज्ञानं सुलभतया सरलतया च प्राप्तं भवेत्, एतदर्थमेव पण्डितजयदेवविरचितः ''चन्द्रालोकः'' इत्यस्य प्रथममयूखात् पञ्चममयूखस्य पञ्चाशत् कारिकापर्यन्तं भागः सङ्कलितो वर्त्तते । एतस्य अध्ययनेन काव्यतत्त्वानां ज्ञानं छात्रैः सुगमतया प्राप्तं भवेत् । एतदर्थमेव प्रत्येकमपि कारिकामवलम्ब्य प्रसङ्ग-अन्वय-पदार्थ-हिन्दी-अर्थानाञ्च समावेशः कृतो विद्यते । सहैव व्याख्यान्तर्गतं पर्यायपदानि, भावार्थः विशेषांशाश्च प्रदत्ताः । न केवलमेतावदेव अपि तु आवश्यकतानुसारं छात्राणां बोधनाय यथास्थानं विशेषव्याख्यानमपि प्रदत्तमस्ति ।

अस्मिन्नेव पाठ्यपुस्तके विद्यार्थिभ्यः महाकाव्यपरिचयदृष्ट्या कविकुलगुरुमहाकविकालिदासस्य 'रघुवंशम्' इति महाकाव्यस्य प्रथमसर्गः सङ्कलितो विद्यते । अत्र च प्रारम्भे महाकविकालिदासस्य तस्य कृत्तित्वस्य च संक्षिप्तपरिचयेन सह प्रथमसर्गस्य कथासारोऽपि लिखितः अस्ति । पुनश्च प्रथमसर्गस्थानां श्लोकानां सम्यक्तया ज्ञानाय प्रसङ्गः, मूलश्लोकः, अन्वयः, पदार्थाः हिन्दी-अर्थश्चेति विषयाः प्रदत्ताः विद्यन्ते । एतदतिरिच्य व्याख्याभागे पर्यायपदानि, भावार्थः, छन्दः अलङ्कारश्चेति बिन्दवः समाविष्टाः सन्ति । आवश्यकतानुसारं यथास्थानं विशेषांशाश्चापि प्रदत्ताः सन्ति ।

अन्ते चास्मिन् पाठ्यपुस्तके विद्यार्थिभ्य: नाट्यविधानां सहजतया ज्ञानप्राप्तये महाकविभासविरचितं "स्वप्नवासवदत्तम्" इति प्रसिद्धं नाटकं सङ्कलितमस्ति । अत्र च हिन्दी-अनुवादेन सह प्रत्येकमपि श्लोक: प्रसङ्ग-अन्वय-पदार्थ-हिन्दी-अर्थसहितश्च सुसज्जित: कृतो विद्यते । पुनश्च व्याख्याभागेऽपि पर्यायपदानि-भावार्थ-छन्द-अलङ्कार-विशेषांशाश्च प्रदत्ता: सन्ति । नाटकस्य महाकविभासस्य तस्य कृतित्वस्य च परिचयोऽपि प्रदत्त: ।

एवं प्रकारेण सरलसंस्कृतभाषया लिखितं पाठ्यपुस्तकमिदं राजस्थान-माध्यमिक-शिक्षामण्डलस्य नूतन - पाठ्यक्रमम् अनुसृत्य संसाधितम् अस्माभि: । अस्मिन्नुपक्रमे माध्यमिक-शिक्षामण्डलस्य सर्वानपि निर्देशान् तदन्तर्गतानि उद्देश्यानि च परिपूरयितुं प्रयास: कृत: अस्ति ।

संयोजक:

डॉ. सत्यनारायण शर्मा, प्रोफेसर, भाषाविज्ञानम्

राजकीय-महाराज-आचार्य-संस्कृतमहाविद्यालय:

जयपुरम्

विषय– साहित्यशास्त्रम्

समय : 3 घण्टे | पूर्णांकाः 100

	क्र.सं.	अधिगम–क्षेत्रम्	अंकभारः	
1.	चन्द्रालोक : 1 तः 5 मयूखस्य 50 श्लोकपर्यन्तम्			50
	1.	प्रथम–मयूख–सम्बन्धि–प्रश्नाः	7	
	2.	द्वितीय–मयूख–सम्बन्धि–प्रश्नाः	15	
	3.	तृतीय–मयूख–सम्बन्धि–प्रश्नाः	5	
	4.	चतुर्थ–मयूख–सम्बन्धि–प्रश्नाः	8	
	5.	पंचम–मयूख–सम्बन्धि–प्रश्नाः	15	
2.	'रघुवंशम्' प्रथमः सर्गः			20
	सन्दर्भः, प्रसंगः, अन्वयः, व्याख्या, भावार्थश्च।		10	
	विषयवस्तु–सम्बन्धि–प्रश्नाः		10	
3.	स्वप्नवासवदत्तम् (नाटकम्)			30
	सन्दर्भः, प्रसंगः, अन्वयः, व्याख्या, भावार्थश्च।		10	
	विषयवस्तु–सम्बन्धि–प्रश्नाः		10	
	नाटक–पात्र–परिचयः		5	
	कविपरिचयः		5	

निर्धारित–पुस्तकम् –

काव्यशास्त्रालोकः (प्रथमो भागः) – माध्यमिक शिक्षा बोर्ड द्वारा प्रकाशित

विषयानुक्रमाणिका

प्रस्तावना

उद्देश्यकथनम्

चन्द्रालोकः 1–71

प्रथमो मयूखः 4–13

मङ्गलाचरणादिकम्, काव्यबीजनिरूपणम्, काव्यलक्षणविमर्शः, मम्मटमतखण्डनम्, शब्दलक्षणम्, शब्दभेदप्रदर्शनम्, रूढभेदादिदिग्दर्शनम्, यौगिकभेदकथनम्, योगरूढभेदनिरूपणम्, पदवाक्यपरिभाषा, खण्डवाक्यकथनम्, वाक्यकदम्बकप्रदर्शनम्, ग्रन्थकर्तुः परिचयपूर्वकं मयूख-सम्पन्नता।
अभ्यासप्रश्नाः

द्वितीयो मयूखः 14–35

दोषलक्षणविमर्शः, श्रुतिकटुदोषः, च्युतसंस्कृतिदोषः, अप्रयुक्तदोषः, असमर्थदोषः, निहतार्थदोषः, अनुचितार्थदोषः, निरर्थकदोषः, अवाचकदोषः, त्रिविधाऽश्लीलदोषाः, सन्दिग्धदोषः, अप्रतीतदोषः, शिथिलदोषः, ग्राम्यदोषः, नेयार्थदोषः, क्लिष्टत्वदोषः, अविमृष्टविधेयांशदोषः, विरुद्धमतिकृत् दोषः, असङ्गतदोषः, प्रतिकूलाक्षरत्वदोषः, उपहतलुप्तविसर्गादिदोषः, कुसन्धिविसन्धिदोषः, हतवृत्तदोषः, न्यूनाधिकदोषः, कथितदोषः, विकृतदोषः, पतत्प्रकर्षदोषः, समाप्तपुनरात्तदोषः, अर्धान्तरपदापेक्षिदोषः, अभवन्मतयोगदोषः, अस्थानस्थसमासदोषः, सङ्कीर्णदोषः, भग्नप्रक्रमदोषः, अमतार्थान्तरदोषः, अपुष्टार्थदोषः, कष्टदोषः, व्याहतदोषः, दुष्क्रमग्राम्यसन्दिग्धदोषाः, अनौचित्यदोषः, विरुद्धदोषः, सामान्यपरिवृत्तिदोषः, विशेषपरिवृत्तिदोषः, सहचराचारुविरुद्धान्योऽन्यसङ्गतिदोषाः, दोषाश्रयाः दोषाङ्कुशाश्च।
अभ्यासप्रश्नाः

तृतीयो मयूखः 36–41

अक्षरसंहतिलक्षणम्, शोभालक्षणम्, अभिमानलक्षणम्, हेतुलक्षणम्, प्रतिषेधलक्षणम्, निरुक्तलक्षणम्, मिथ्याध्यवसायलक्षणम्, सिद्धिलक्षणम्, युक्तिलक्षणम्, कार्यलक्षणम्, उपादेयता उपसंहारश्च।
अभ्यासप्रश्नाः

चतुर्थो मयूखः 42–48

श्लेषगुणनिरूपणम्, प्रसादगुणनिरूपणम्, समतागुणनिरूपणम्, समाधिगुणनिरूपणम्, माधुर्यगुणनिरूपणम्, ओजोगुणनिरूपणम्, सौकुमार्यगुणनिरूपणम्, उदारतागुणनिरूपणम्, कान्त्यर्थव्यक्त्योरुक्तगुणान्तर्भावकथनं भूषणनिरूपणञ्च।
अभ्यासप्रश्नाः

पञ्चमो मयूखः 49–71

अलङ्कार-लक्षणम्, छेकानुप्रासः, वृत्त्यनुप्रासः, लाटानुप्रासः, स्फुटानुप्रासः, अर्थानुप्रासः, पुनरुक्तप्रतीकाशः, यमकालङ्कारः, चित्रालङ्कारः, अनन्वयालङ्कारः, उपमेयोपमा, प्रतीपोपमा, ललितोपमा, स्तबकोपमा, सम्पूर्णोपमा, रूपकालङ्कारः, सोपाधिरूपकम्, सादृश्यरूपकम्, आभासरूपकम्, रूपितरूपकम्, परिणामालङ्कारः, उल्लेखालङ्कारः, अपह्नुतिः, पर्यस्तापह्नुतिः, भ्रान्तापह्नुतिः, छेकापह्नुतिः, कैतवापह्नुतिः, उत्प्रेक्षालङ्कारः, गूढोत्प्रेक्षा, स्मृतिभ्रान्तिसन्देहाः, मीलितम्, सामान्यम्, उन्मीलितम्, अनुमानम्, अर्थापत्तिः, काव्यलिङ्गम्, परिकरालङ्कारः, परिकराङ्कुरः, अक्रमातिशयोक्तिः, अत्यन्तातिशयोक्तिः, चपलातिशयोक्तिः, सम्बन्धातिशयोक्तिः, भेदकातिशयोक्तिः, रूपकातिशयोक्तिः, प्रौढोक्तिः, सम्भावनालङ्कारः, प्रहर्षणालङ्कारः विषादनालङ्कारश्च।

अभ्यासप्रश्नाः

रघुवंशमहाकाव्यम् (प्रथमसर्गः) 72–134

स्वप्नवासवदत्तम् 135–234

चन्द्रालोकः

प्रस्तावना

''कविर्मनीषी परिभूः स्वयंभूः'' शुक्लयजुर्वेदस्य मन्त्रपंक्तिरियं 'कवि'रिति शब्दस्य व्यापकतां महिमातिशयं सर्वज्ञताञ्च समुद्घाटयति। ''कवयतीति कविः'' तस्य कर्म वा काव्यं तथा च कवते श्लोकान् ग्रथते सर्वं जानाति वर्णयतीति कविः। एवं-विधेषु क्रान्तद्रष्टृषु कविषु प्रथमगणना 'आदिकवि'रिति नाम्ना महर्षेः वाल्मीकेः तथा च द्वितीयस्तम्भरूपेण महर्षिवेदव्यासः प्रतिष्ठितः। संस्कृतकाव्यकाराणां महतीयं परम्परा आदिकविवाल्मीकितः रेवाप्रसादद्विवेदीपर्यन्तं सततं प्रवहमानास्ति। काव्यस्य समाजोपदेशभूमिकासामर्थ्यम् आनन्दाभिव्यञ्जनां च संवीक्ष्य कवयः अनुभूतवन्तः यत् काव्यनिर्माणसम्बन्धिनां सिद्धान्तानां लक्षणानाञ्च संविधानम् आवश्यकम्। अस्यामपेक्षायां प्रथमः आचार्यः भरतमुनिः ''नाट्यशास्त्रम्'' प्रणीतवान्। इत्थं संस्कृतसाहित्यसर्जनपरम्परायां सरणिद्वयं जातम्, एकतः काव्यरचना, अपरतः काव्यरचनानियामकाः लाक्षणिकग्रन्थानां रचना इति। तत्र काव्यरचनाकारास्तु कवयः लाक्षणिकग्रन्थानां प्रणेतारः आचार्याः इति संज्ञा-संज्ञिताः बभूवुः। लक्षणग्रन्थकर्तृषु प्रथमोऽयम् आचार्यः भरतमुनिः काव्यलक्षणं प्रतिपादितवान् यत् -

मृदुललितपदाढ्यं गूढशब्दार्थहीनं
जनपदसुखबोध्यं युक्तिमन्नृत्ययोग्यम्।
बहुकृतरसमार्गं सन्धिसन्धानयुक्तं
भवति च शुभकाव्यं नाटकप्रेक्षणीयम्॥

तदनु वेदव्यासोऽग्निपुराणे, भामहश्च काव्यालङ्कारे, दण्डी च काव्यादर्शे, आनन्दवर्धनः ध्वन्यालोके कुन्तकश्च स्वकीये 'वक्रोक्तिजीवितम्' इति काव्ये स्व-स्वकाव्यस्वरूपाणि प्रस्थापितवन्तः। काव्यप्रकाशकारः आचार्यमम्मटः तथा च साहित्यदर्पणकारः विश्वनाथः क्षेत्रेऽस्मिन् प्रतिष्ठितौ अभूताम्। काव्यसिद्धान्तप्रतिष्ठापकैः एतैः स्व-स्वमतानि तु स्थापितानि एव, परं स्वपूर्ववर्तीनां मतानां खण्डनमपि कृतम्। काव्यसिद्धान्तनिरूपणक्रमेऽस्मिन् आचार्याः काव्यलक्षणानि, काव्यप्रयोजनानि, काव्यहेतूनां, काव्योत्कर्षकाणाम्, अङ्गाङ्गितत्त्वानां विवेचनं च कृतवन्तः।

अस्यामेव आचार्यपरम्परायां द्वादशीशताब्द्यां जयदेवः सञ्जातः, येन ''चन्द्रालोकः'' इत्याख्यलक्षणग्रन्थः विरचितः। आचार्योऽयं 'पीयूषवर्षः' इत्युपनाम्नापि सुप्रसिद्धः। चन्द्रस्य आलोक इव काव्योपयोगिनां विषयाणां प्रकाशः यस्मिन्निति चन्द्रालोकः। ग्रन्थेऽस्मिन् दशसु मयूखेषु काव्यतत्त्वानां लक्ष्यलक्षणसंयुतं प्रतिपादनं सरलतया कृतम्। ग्रन्थेऽस्मिन् ३५० कारिकाः सन्ति। ग्रन्थस्य प्रथमे एव मयूखे जयदेवः वाग्विचारप्रसङ्गे स्वसम्मतं काव्यलक्षणं प्रतिपादयति -

निर्दोषा लक्षणवती सरीतिर्गुणभूषणाः।
सालङ्काररसानेकवृत्तिर्वाक् काव्यनामभाक्॥

ततश्च काव्यलक्षणप्रसङ्गे एव प्रस्तुतानि काव्यतत्त्वानि यथाक्रमं ग्रन्थे विवेचयति। प्रकरणेऽस्मिन् जयदेवः

काव्यप्रकाशकारस्य मम्मटस्य काव्यलक्षणमपि आक्षिपत् यत् -

अङ्गीकरोति यः काव्यं शब्दार्थावनलङ्कृती।
असौ न मन्यते कस्मादनुष्णमनलङ्कृती॥

संस्कृतवाङ्मयस्य ये विद्वांसः सिद्धान्तग्रन्थान् रचयन्ति ते तु आचार्याः ये च काव्यानि विरचयन्ति ते कवयः कथ्यन्ते। आचार्यः जयदेवः तु रामायणकथामाधारीकृत्य 'प्रसन्नराघवः' इति सप्ताङ्कपरिमितं नाटकमपि रचितवान्। यस्य प्रभावः श्रीगोस्वामितुलसीदासविरचिते भारतजनगणमनकण्ठहारभूते 'श्रीरामचरितमानसे' विशेषेण दृश्यते।

जयदेवनाम्ना अन्येऽपि सुरभारतीसमुपासकाः सञ्जाताः, तेषु एकतमोऽस्ति गीतगोविन्दरचयिता अपरश्च तत्त्वचिन्तामण्यालोककर्ता च। चन्द्रालोककारः जयदेवस्तु 'पीयूषवर्षः' उपाख्येन संज्ञितः तथा च स्वग्रन्थस्य प्रतिमयूखान्ते आत्मपरिचयमूलकं पद्यं ''महादेवः सत्रप्रमुख......।'' प्रस्तुतवान्। विदर्भस्य कुण्डिनपुरवास्तव्योऽयं कौण्डिन्यगोत्रोत्पन्नः मर्यादापुरुषोत्तमश्रीरामस्य परमः भक्तः जयदेवः आचार्योऽपि कविरपि तथा आन्वीक्षिकी शास्त्रकुशलोऽपि आसीत्। साहित्यशास्त्रसिद्धान्तप्रवेशाय जयदेवकृतग्रन्थोऽयं 'चन्द्रालोकः' प्रवेशद्वारमस्ति। तस्मादेव सरलतया सुखबोधाय चन्द्रालोकः अन्यतमं वैलक्षण्ययुतम् अस्ति।

कुवलयानन्दकारः अप्ययदीक्षितस्तु अस्य प्रतिष्ठायां लिखितवान् -

चन्द्रालोको विजयतां शरदागमसम्भवः।
रम्यः कुवलयानन्दो यत्प्रसादादभूदयम्॥
येषां चन्द्रालोके दृश्यन्ते लक्ष्यलक्षणश्लोकाः।
प्रायस्त एव तेषामितरेषां त्वभिनवा विरच्यन्ते॥

॥ इति शम् ॥